

mig som Justitsminister, idet andre Forholdsregler næppe ville kunne henlægges under Justitsministeren, men i alt Fald maatte henlægges under andre Ministerier — naar man ad Straffelovgivningens Vej vil stride ind mod det Misbrug, som har været Gjenstand for saa megen Omtale i den senere Tid, at benytte sig af Andres Nødstilstand til at pressje dem ganske ublu Renter, saa gaar det vistnok ikke an; og jeg tror ikke, der findes noget Land, hvor man antager, det kan lade sig gjøre at anvende en bestemt Maximalrente og f. Ex. sige: At tage mere end saa og saa Meget i Rente straffes som et utiladeligt Misbrug, hvormod det at tage Mindre i Rente er tilladeligt. Det tror jeg ikke lader sig gjøre, og jeg tror heller ikke, at man nogetsteds har forsøgt paa det, og det af den Grund, at Forholdene ved de enkelte Udlaan jo ere saa overordentlig forskellige, at, hvad der i det ene Tilfælde maa kaldes en ublu Fordel, ikke ubetinget kan kaldes det i et andet Tilfælde. Jeg tror derfor, man bliver nødt til her at gaa den samme Vej, som man er gaaet i den tydske Lovgivning, nemlig at lade dette bero paa Domstolenes Skjøn og blot i Almindelighed at knytte Straffen til det at benytte sig af Bedkommendes Forhold eller Omstændigheder til at afvinge ham et Bederlag eller Rente, om man vil kalde det saa, som, naar samtlige Forhold tages i Betragtning, maa kaldes ublu. Det er derfor den Tanke, som Lovforslaget hviler paa, at det maa være overladt til Domstolene efter samtlige Forhold at afgjøre, om det kan siges, at der er taget Renter eller Bederlag, som ikke staar i noget omhelt rimeligt Forhold til Pengenes sædvanlige Pris eller til den Risiko, der løbes i det individuelle Tilfælde. Dertil knytter Lovforslaget en Straffebestemmelse, som sætter Domstolene i Stand til at anvende en endogsaa efter Omstændighederne temmelig streng Straf, indtil 1 Aars Fængsel, for dem, der gjøre sig skyldige i et saadant Forhold. — Søvrigt indeholder Lovforslaget kun nogle Bestemmelser, som sigte til at udtale, at det ikke skal komme Bedkommende til Nytte, at han søger at forklæde Retskandlingen, saaledes at det har Udseende af at være Andet end Pengelaan, f. Ex. at det gives Udseende af at være Kjøb eller Salg, og derefter efterfølges af Veitemaal, hvilket jo er den Form, som de saakaldte Møbellaan, der have givet Anledning til megen Omtale i den senere Tid, ere fremtraadte under. Dernæst indeholder Lovforslaget nogle Bestemmelser om de civile Retlige Følger af Retskandlingen og den Udgang, som den, der har været Gjenstand for Op-

trækkeriet, har til at forlange tilbagebetalt, hvad han har maattet erlægge, idet det iøvrigt vilde staa tvivlsomt efter den almindelige Lovgivning, om han kunde forlange en saadan Tilbagebetaling. Jeg skal, idet jeg iøvrigt henviser til de Bemærkninger, der ere knyttede til Lovforslaget, hermed tillade mig at fremføre dette Lovforslag for det ærede Thing og anbefale det til dets Belvilie.

Formanden (Berg): Exemplarer af det fremførte Forslag ville blive omdelte til ærede Medlemmer.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov angaaende Stempelafgiften af de af Randers Kommune for et Aaen af 1,200,000 Kr. udstedte Partiaobligationer.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 1574.)

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslagets eneste Paragraf samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sættes under Forhandling under Et.

Ingen begjærede Ordet.

Sagens Overgang til tredie Behandling vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag til Sagens tredie Behandling indkaldes til i Morgen Middag Kl. 1.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Tredie Behandling af: Forslag til Lov angaaende en forhøiet Ligning til Aalborg, gl. Skanderborg og Randers Amters Skolefonds.

(Anden Behandling findes i Tidenden, Sp. 1568).

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslaget som Helhed sættes under Forhandling.